

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/317/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204274
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5412204274.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k 4C/101/2012-63 zo dňa 26. februára 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom č. k. 4C/101/2012-63 zo dňa 26. 02. 2014 návrh zamietol (výrok I.). Odporcovi náhradu trov nepriznal (výrok II.).

Konštatoval, že žalobou doručenou súdu dňa 27. 09. 2012 a vedenou pod sp. zn. 4C/101/2012 žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu majetkovú škodu 664,45 eur a nemajetkovú ujmu 132,89 eur, žalobou doručenou súdu dňa 27. 09. 2012 a vedenou pod sp. zn. 7C 130/2012 žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu majetkovú škodu 73,44 EUR a nemajetkovú ujmu 14,69 eur, žalobou doručenou súdu dňa 27. 09. 2012 a vedenou pod sp. zn. 7C 127/2012 žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu majetkovú škodu 2.481,66 eur a nemajetkovú ujmu 496,33 eur, žalobou doručenou súdu dňa 27. 09. 2012 a vedenou pod sp. zn. 7C 128/2012 žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu majetkovú škodu 1.196,99 eur a nemajetkovú ujmu 239,40 eur, žalobou doručenou súdu dňa 27. 09. 2012 a vedenou pod sp. zn. 4C/105/2012 žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu majetkovú škodu 1.969,26 eur a nemajetkovú ujmu 393,85 eur, žalobou doručenou súdu dňa 27. 09. 2012 a vedenou pod sp. zn. 7C/126/2012 žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu majetkovú škodu 3.518,72 eur a nemajetkovú ujmu 703,74 eur, žalobou doručenou súdu dňa 27. 09. 2012 a vedenou pod sp. zn. 7C 125/2012 žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu majetkovú škodu 758,12 eur a nemajetkovú ujmu 151,62 eur. Škoda v týchto veciach mala žalobcovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín, pretože súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, keďže exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Vzhľadom na návrh žalovaného na spojenie vecí súd uznesením zo dňa 14. 10. 2013 spojil na spoločné konanie vecí vedené pod sp. zn. 4C/101/2012, 4C 105/2012, 7C 125/2012, 7C/126/2012, 7C/127/2012, 7C/128/2012, 7C/130/2012 s tým, že spoločné konanie sa bude viesť pod sp. zn. 4C/101/2012.

Súd sa oboznámil s fotokópiou spisu sp. zn. 4Er/493/2010, kde zistil, že žiadosť o udelenie poverenia z 15. 06. 2010 bola súdu doručená dňa 05. 08. 2010, kde žiadosť súdneho exekútora bola zamietnutá a exekučné konanie zastavené, so spisom sp. zn. 10Er 356/2010 kde zistil, že žiadosť o udelenie poverenia zo dňa 18. 10. 2010 bola súdu doručená dňa 09. 12. 2010, kde na základe pokynu z 13. 12. 2011 bol vyžiadaný spis rozhodcovského súdu, ktorý bol súdu doručený 17. 01. 2011 a následne uznesením z 25. 01. 2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá a exekúcia uznesením z 15. 06. 2011 zastavená, so spisom sp. zn. 5Er/36/2011 kde zistil, že žiadosť o udelenie poverenia zo dňa 28. 01. 2011 bola súdu doručená 09. 02. 2011, kde súd pokynom z 11. 02. 2011 vykonal výsluch povinnej 21. 02. 2011 a uznesením zo dňa 23. 02. 2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá a následne exekúcia uznesením zo dňa 17. 08. 2011 zastavená, so spisom sp. zn. 4Er/902/2010 kde súd zistil, že súd žiadosť o udelenie poverenia obdržal dňa 09. 12. 2010, už 10. 12. 2010 je pokyn na vyžiadanie spisu, kde 15. 12. 2010 rozhodcovský súd požiadal o predĺženie lehoty a následne 25. 01. 2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá v časti prevyšujúcej sumu 300 eur, dňa 23. 02. 2011 bolo vydané poverenie pre vymoženú sumu 300 eur, avšak v spise sa nachádza doklad, že pohľadávka oprávneného s príslušenstvom bola uhradená pred vydaním poverenia a preto exekútor vrátil poverenie súdu, s kópiou spisu sp. zn. 4Er/301/2011 kde súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia obdržal 07. 09. 2011 a po obdržaní spisu z rozhodcovského súdu dňa 09. 11. 2011 rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, resp. následne uznesením z 27. 02. 2012 konanie zastavil, so spisom sp. zn. 8Er/385/2009 kde zistil, že žiadosť o udelenie poverenia obdržal dňa 14. 12. 2009, kde na základe pokynu z 18. 12. 2012 (správne malo byť 18. 12. 2009 - poznámka odvolacieho súdu) bol žiadaný rozhodcovský súd o zaslanie podkladov, kde bol 29. 01. 2010 urgovaný, 25. 02. 2010 bol na zaslanie podkladov vyzvaný oprávnený, 17. 03. 2010 bola vypočítaná povinná a dňa 06. 05. 2010 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, kde krajský súd toto uznesenie zrušil svojím rozhodnutím zo dňa 30. 11. 2010 a následne dňa 03. 08. 2011 po doplnení podkladov bola opätovne žiadosť zamietnutá, resp. neskôr exekučné konanie zastavené, so sp. zn. 8Er 291/2011 kde súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia obdržal 25. 08. 2011, kde na základe pokynu zo 16. 09. 2011 dňa 28. 09. 2011 rozhodcovský súd zaslal podklady potrebné pre rozhodnutie, kde uznesením zo dňa 24. 01. 2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, resp. exekučné konania uznesením z 29. 05. 2012 zastavené, kde v spise sa však nachádza potvrdenie exekútora, že dňa 05. 10. 2012 bola pohľadávka uhradená celkom a netrvá na udelení poverenia.

Po vykonanom dokazovaní, vychádzajúc z citovaných ust. § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, 3, 4, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“) účinného ku dňu podania žaloby, súd návrh zamietol ako neopodstatnený.

V danom prípade je podľa súdu zrejmé, že ide o hromadnú formulárovú žalobu, kde žalobca sa nepokúsil o individuálny prístup a preverenie každého svojho žalobného nároku pred podaním žaloby na súd. V danom prípade možno konštatovať, že dokonca ide o zneužitie práva podať súdnu žalobu. Napríklad z exekučných spisov sp. zn. 4Er 902/2010, resp. sp. zn. 8Er 291/2011 súd zistil, že napriek tomu, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá, resp. exekučné konania zastavené, v spisoch sa nachádzajú potvrdenia súdneho exekútora, že pohľadávka bola uhradená celkom a exekútor netrvá na udelení poverenia. Žalobca teda neunesol v týchto prípadoch dôkazné bremeno svojich tvrdení v žalobe. Nie je zrejmé, ako mu mohla vzniknúť škoda vo výške istiny, keď mu táto bola uhradená, resp. ako mohla v takýchto prípadoch vzniknúť frustrácia spoločnosti, resp. jej majiteľov či predstaviteľov, ako to opisuje v žalobe. Pokiaľ ide o zostávajúce nároky žaloby súd mal za to, že v tomto prípade taktiež navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal základné predpoklady pre uplatnenie náhrady či už škody, resp. nemajetkovej ujmy. V danom prípade je z judikatúry či už Ústavného súdu SR, resp. aj ESLP zrejmé, že exekučný súd má nielen právo ale aj povinnosť v každom štádiu exekučného konania skúmať materiálnu a formálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky a vyvodiť z toho všetky dôsledky, ktoré z tohto vyplývajú s cieľom zabezpečenia ochrany povinného. Táto judikatúra vzhľadom na to, že bola v konaniach týkajúcich sa práve žalobcu, musí byť známa aj žalobcovi. Pokiaľ teda súd plnil svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu či už z vnútroštátneho práva alebo z práva EÚ, nemôže to zakladať právo na náhradu škody. Chýba základný predpoklad a to či

už nezákonné rozhodnutie, tak aj nesprávny úradný postup. Oprávnenosť preskúmať exekučný titul a vyvodiť z neho dôsledky aj s následkom neakceptácie exekučného titulu a nevydania poverenia, resp. zastavenie exekúcie nie je porušenie nejakou právnou normou ustanoveného legitímneho postupu naopak, opačný postup súdu bez preskúmania exekučného titulu a vyvodenia dôsledkov z tohto a to v ktorejkoľvek fáze exekučného konania, by bol nesprávnym úradným postupom. V zásade je zrejmé, že pokiaľ súd chcel dodržať dôsledne svoju povinnosť, nebolo možné dodržať lehotu 15 dní, nakoľko súd musel vyžiadať v týchto prípadoch spisy rozhodcovského súdu, ktoré mu tento nebol schopný zabezpečiť promptne a žiadal predĺženie súdom určenej lehoty a zároveň, vzhľadom na množstvo vecí a zložitosť problematiky bol potrebný dlhší čas, čo v zásade akceptoval v následnej právnej úprave aj zákonodarca. Súdom poukázal na to, že každé rozhodnutie, ktoré je urobené v dlhšej časovej lehote ako prípadne ustanovuje zákon, nemusí byť prietahmi v konaní, ak je to odôvodnené okolnosťami prípadu ako je to v tomto prípade, kedy bolo nutné dôsledne aplikovať princípy práva na súdnu ochranu a právnú istotu, ktoré však sú rovnaké nielen pre žalobcu ako pre oprávneného, ale aj pre povinného.

V prípade týchto exekučných konaní súd poukázal na skutočnosť, že je zrejmé, že nemôže platiť konštatovanie žalobcu o tom, že návrh na vykonanie exekúcie ako aj žiadosť o udelenie poverenia spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom. Súdom skutočne v každom štádiu exekučného konania je povinný zaoberať sa materiálnou aj formálnou správnosťou exekučného titulu, pokiaľ exekučný titul taký nie je, je povinný exekúciu zastaviť. Nie je teda zrejmé, pokiaľ jednoznačne zastavenie exekučného konania spôsobila absencia materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, ktorý predložil žalobca, z čoho vyvodzuje žalobca nárok na nejakú náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy. V danom prípade totiž skutočne nejaké nedodržanie lehoty (kde však súd poukazuje, že musel čakať na spis rozhodcovského súdu, aby mohol posúdiť materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu, resp. z toho dôvodu robil ďalšie úkony) nemôže byť vzhľadom na okolnosti považované za prietahy.

Žalobcovi teda žiadna škoda nevznikla, nevznikol mu nárok ani na nemajetkovú ujmu a nebolo potrebné rozhodovať medzitýmym rozsudkom o zodpovednosti žalovaného za škodu. Súdom ešte poukázal na to, že skutočne v prípade náhrady škody musel by žalobca túto riadne vyčíslil v každej konkrétnej veci, pretože je to bez väčších problémov možné, nie je možné uplatňovať to v takýchto prípadoch paušálne, navyše bez bližšieho skúmania značne neprimerane a taktiež v prípade nemajetkovej ujmy, pokiaľ neboli skonštatované prietahy či už disciplinárnym súdom, alebo ÚS SR, resp. ESLP, nie je možné v takýchto prípadoch už aj vzhľadom na okolnosti prípadu domáhať sa nemajetkovej ujmy.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“ pretože žalovaný, ktorý bol v konaní úspešný trovy konania nepreukázal, resp. zo spisu nevyplývali, súd mu ich nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súdom preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej žalobca uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach

žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (žalobca navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie

a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobca nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K odvolacej námietke, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti pričom uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 12 spisu). Okrem toho z obsahu spisu okresného súdu tiež vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8NcC/368/2013-26 zo dňa 25. 04. 2013 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Dolný Kubín JUDr. Blažena Stašíková je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 4C/101/2012. Ostatní sudcovia Okresného súdu Žilina JUDr. Peter Bebej, JUDr. Jana Veselá, Mgr. Iveta Bebejová, JUDr. Rastislav Plutinský, JUDr. Rastislav Stieranka, JUDr. Renáta Kňazúrová nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Vo veci tak konal sudca, u ktorého neboli zistené subjektívne ani objektívne hľadiská na uplatnenie predpokladov v zmysle ust. § 14 ods. 1 O. s. p. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujateho rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikčná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom

konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Vzhľadom na uvedené neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Rastislava Plutinského z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 26. 02. 2014. Splnomocnený zástupca žalobcu a žalobca predvolanie prevzali dňa 27. 1. 2014 (č. I. 53 spisu). Z obsahu spisu okresného súdu nevyplýva, že by žalobca požiadal o odročenie pojednávania. Tým, že sa na pojednávanie žalobca ani jeho zástupca nedostavili potom neobstojí jeho námietka, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci a odvolací súd konštatuje, že boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu. Pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 26. 02. 2014 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol na pojednávanie včas predvolaný viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č.I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojených exekučných spisov sp. zn. 4Er/493/2010, 10Er/356/2010, 5Er/36/2011, 4Er/902/2010, 4Er/301/2011, 8Er/385/2009, 8Er/291/2011, ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka žalobcu je nepravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 26. 02. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva žalobcom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania lebo žalobca v prejednávaní veci takýto návrh ani nepodal.

Námietka žalobcu, že okresný súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z tvrdení žalovaného, ku ktorým nemal možnosť vyjadriť sa, je účelová. Zo spisového materiálu vyplýva, že vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktoré im došlo okresnému súdu dňa 11. 11. 2013, bolo doručené splnomocnenému zástupcovi žalobcu spolu s predvolaním na pojednávanie. Okrem toho okresný súd svoje rozhodnutie nezaložil na tvrdeniach uvádzaných žalovaným, ale na skutočnostiach zistených z exekučných spisov.

Nebolo preukázaným tvrdenie žalobcu v odvolaní o nenariadení pojednávania vo veci. Jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávani (č. I. 60 spisu).

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkovi realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Napokon žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, však v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti zamietajúceho výroku napadnutého rozsudku a s prihliadnutím na odvolacie dôvody žalobcu ďalej uvádza:

Vo veciach sp. zn. 4Er/493/2010 (4C/101/2012), sp. zn. 4Er/902/2010 (4C/105/2012), sp. zn. 10Er/356/2010 (7C/125/2012), sp. zn. 5Er/36/2011 (7C/126/2012) k žalobcom namietanému nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu spočívajúcemu v nevydaní rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote nedošlo. V rozhodnom čase bolo účinné ust. § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučného poriadku“) v znení zákona č. 144/2010 Z. z. účinného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011. Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie, bolo potrebné konštatovať, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje túto lehotu vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota však výslovne v zmysle zákona neplatí ani v prípade, ak súd síce nezistí uvedené rozpory, ak ide o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, t. j. ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Zmyslom tejto právnej úpravy je konštituovať výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Žalobca v žalobe poukazyval na to, že ust. § 44 ods. 2 v spojení s cit. ust. 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku nemožno vykladať tak, že sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu, keďže tento nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Odvolací súd sa však s takýmto právnym názorom žalobcu nestotožnil a naopak vychádzal z toho, že ust. § 44 ods. 2 v spojení s ust. 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu a zmierov nimi schválených. Pri tomto závere poukazuje na obsah dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z., ktorým bolo s účinnosťou od 01. 06. 2011 novelizované aj ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, kde už je výslovne ako podklad na vykonanie exekúcie uvedený aj vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu: „Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“. Odvolací súd v ďalšom poukazuje na to, že ak by vychádzal z výkladu produkovaného žalobcom ust. § 41 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011, mohla by nastať situácia, že Exekučný poriadok by vôbec ako exekučný titul nepoznal vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený, a to z dôvodu, že ust. § 41 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 za vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený explicitne neudáva. Napokon odhliadnuc od uvedeného súd poukazuje na nález ÚS SR č. k. II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10. 07. 2013, v ktorom Ústavný súd SR výslovne konštatoval: „Z ust. § 44 ods. 2

Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon túto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 01. 06. 2010).“.

Vo veciach sp. zn. 8Er/291/2011 (7C/130/2012) a sp. zn. 4Er/301/2011 (7C/128/2010) bolo potrebné prijať právny záver, že k nesprávnemu úradnému postupu v danom prípade nedošlo nakoľko v exekučnom konaní lehota 15 dní na vydanie poverenia neplatila lebo exekučný titul predstavoval rozhodcovský rozsudok (§ 41 ods. 2 Exekučného poriadku).

K veci sp. zn. 8Er/385/2009 (7C/127/2012) je potrebné uviesť, že so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu zistené okresným súdom a predstavujúce skúmanie vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku s ohľadom na osobitnú právnu úvahu právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv, ako aj potrebu postupu v súlade s právom Európskej únie, ktorej je Slovenská republika členom.

Nebol preto v daných prípadoch splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) a preto ani dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť, vznik škody.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.